

Slava Tatălui și a Fiului (2)

Ioan 13,31-32: „După ce a ieșit el, Isus a zis: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și-L va preamări îndată.””.

Dragă frate,

Îți este cunoscut că în evanghelia după Ioan capitolele 13-17 Domnul Se prezintă pe Sine ucenicilor Săi în poziția Sa cerească, pe care El a ocupat-o ca rezultat al lucrării Sale pe cruce. El le vorbește despre sursele de ajutor și despre binecuvântările de care ei vor avea parte după ce El va pleca de la ei. El vorbește în continuare de darul Duhului Sfânt ca Mângâietor (Avocat) și încearcă să-i facă să înțeleagă cât de necesar este pentru ei ca El să plece. Îți amintesc de aceste lucruri numai pentru a explica punctul deosebit, pentru care tu ți-ai dorit o explicație.

La începutul capitolului 13 găsim iarăși această expresie, care a fost deja amintită în capitolul anterior: „Isus, știind că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl.” Aceste cuvinte sunt ca să zicem așa preludiul pentru toate capitolele care urmează. Domnul prezintă moartea Sa ca un eveniment care are deja rezultate. El pleacă „din lumea aceasta la Tatăl”. Aici nu a venit ceasul ca în capitolul 12 „ca Fiul Omului să fie preamărit”, ci a sosit ceasul ca Fiul lui Dumnezeu să Se reîntoarcă la Tatăl, la Acela pentru care El, pentru a-L revela, a venit în lumea aceasta. El Se scoală de la masa, la care El a mâncat împreună cu ucenicii Săi, și renunță la această legătură pământească cu ei pentru a-i lega cu Sine în cer. Acolo Se reîntoarce El. De acolo El Se coboară în dragoste la slujba de Mijlocitor, ca să le spele picioarele și să-i pună în starea de a avea parte sau părtășie cu El în această poziție nouă.

După ce a spălat picioarele ucenicilor, El este tulburat în duhul din cauza trădării din partea prietenului Său, care și-a ridicat călcâiul împotriva Lui (Psalm 55). Însă după ce trădătorul a dispărut afară în noapte, Domnul exprimă: „Acum Fiul Omului a fost preamărit” (versetul 31).

Acesta este un alt „acum” decât cel din capitolul anterior. „Acum” al tulburării (Ioan 12,27) era privirea spre cruce. „Acum” al acestui capitol este actualul „acum” al slavei Fiului lui Dumnezeu pe cruce.

Și așa după cum avem un alt „acum”, avem și o altă slavă. În capitolul 12,23 slava viitoare era urmarea suferințelor Mântuitorului; aici găsim slava actuală a crucii însăși, preamărirea Fiului Omului prin ceea ce în ochii lumii părea să fie punctul culminant al rușinii. Lumina strălucitoare, care a ieșit din acest Om, pe care L-au pus pe aceeași treaptă cu făcătorii de rele și cei nedrepti, a strălucit tocmai pe cruce – locul care pentru El era locul dezonorării și blestemului. Într-o cântare se spune: „În rușine a strălucit slava Sa”.

În ce consta deci această slavă a crucii? După ce omul prin neascultarea lui nu a putut ajunge la slava lui Dumnezeu și totul era pierdut pentru el, după ce Dumnezeu sfânt a fost dezonorat prin el, apare un Om. Acest Om vine să facă voia lui Dumnezeu; El vine să asculte; El este absolut singur, El nu are nici un ajutor, nici pe pământ și nici din partea oamenilor; El Se oferă să împlinească lucrarea care I s-a încredințat; El merge la cruce, și cerul deasupra Lui este închis. Dumnezeu nu-I vine în ajutor. El face lucrarea nu ca Fiu al lui Dumnezeu, ci ca Fiu al Omului. În Persoana Sa El restabilește slava omului, după ce omul păcătos a fost exclus de la slava lui Dumnezeu. Suferințele Lui de nedescris, care au avut punctul culminant în părăsirea Lui de către Dumnezeu, deoarece

acest Om, făcut păcat, a trebuit să fie încărcat cu mânia lui Dumnezeu – suferințele Lui au slujit exclusiv să scoată la lumină desăvârșirea Lui absolută, și tocmai aceasta constituie slava crucii. Fiul Omului este preamărit, slava Persoanei Sale strălucește la cruce.

Dar El este preamărit și pentru că El prin Sine Însuși a făcut o lucrare nespus de mare și a dus-o la bun sfârșit – nespus de mare, deoarece rezultatele ei au veșnicia ca granițe. El a înfăptuit-o, fără să lase ceva nefăcut, care ar mai fi putut adăugat la această lucrare. Această lucrare cuprinde pe de o parte mântuirea păcătoșilor, care în sine este nespus de mult, dacă ne gândim că mântuirea constă nu numai în îndepărtarea păcatelor noastre și a urmărilor lor (robia lui satan, moartea și judecata), în faptul că dușmanul este biruit, lucrările diavolului sunt nimicite, păcatul lumii a fost îndepărtat, înlăturat în viitor și pentru toată veșnicia – ci mântuirea înseamnă și: oameni aduși la Dumnezeu, fii ai lui Dumnezeu introduși în slavă, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos, copii aduși la Tatăl!

Cu aceste rezultate înaintea ochilor Mântuitorul putea spune: „Acum Fiul Omului a fost preamărit!” El adaugă: „Și Dumnezeu a fost preamărit în El.” Ce făcea lucrarea crucii mai minunată decât orice, este faptul că ea era preamărirea lui Dumnezeu și această preamărire a fost împlinită într-un Om. Acolo se afla un Om – și pe ce fel de loc! – ca să preamărească pe Dumnezeu! Reține, pe Dumnezeu, nu pe Tatăl. Tatăl a fost preamărit prin Fiul Său la fiecare pas al Acestuia ca Om aici jos pe pământ, așa că El putea spune Tatălui: „Eu Te-am preamărit pe pământ” (Ioan 17,4). El a fost într-adevăr preamărit pe cruce și în acest caracter ca Tată, prin aceea că El a revelat dragostea Sa prin Darul Fiului Său, dar aici este vorba de faptul că Dumnezeu este preamărit, Dumnezeu în toată desăvârșirea și plinătatea Ființei Sale. Dumnezeu, care este lumină; Dumnezeu, care este dragoste; Dumnezeu în sfințenia Sa, în dreptatea Sa, în maiestatea Sa, și aceasta cu privire la păcat și spre mântuirea tuturor. Toată slava Lui, spus cu un cuvânt, a fost restabilită public și pusă în lumină înaintea ochilor tuturor. Ea a fost revelată o dată pe cruce, și pe aceasta ea rămâne întemeiată pentru toată veșnicia.

Da, Dumnezeu a fost preamărit, nu prin Fiul veșnic, ci într-un Om, care a fost socotit în numărul celor fără de lege și a fost așezat pe ultima treaptă a scării omenirii; într-un Om, de care lumea stricată s-a îndepărtat; ea l-a arătat aversiunea ei, prin aceea că l-a scuipat; într-un Om, față de care cerul s-a închis și s-a îmbrăcat în negru, și pe care Dumnezeu l-a părăsit, ascunzându-și fața de El!

„Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El”, care va fi atunci în mod necesar rezultatul? „... și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și l va preamări îndată” (Ioan 12,32). Dumnezeu preamărește pe acest Om în Sine Însuși; El Îl face să aibă parte, sau mai bine spus, Îl introduce în propria Lui slavă. Nu va trăgăna El să-l preamărească? Nu, cu siguranță nu. El Îl va introduce îndată. Preamărirea lui Dumnezeu este așa de desăvârșită, așa de definitivă, așa de absolută, că nu este nici cel mai mic motiv să fie amânată răsplătirea de care Dumnezeu este dator acestui Om, și anume, să-l pună chiar în centrul slavei dumnezeiești!

Dacă ne gândim, dragă frate, că acest loc al Fiului Omului este locul nostru, că toată ascultarea Lui, toate suferințele Lui – și ce suferințe! – au avut acest țel, pe care El l-a atins, și anume, în slavă să ne dea nouă același loc, pe care El îl are – să nu se umple atunci ochii noștri cu lacrimi de mulțumire și să nu preamărim noi dragostea Fiului Omului, a Domnului și Mântuitorului nostru demn de adorare?

Uniți în El, în Acela care este partea noastră și speranța noastră,